

Arrest

nr. 81 811 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 29 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHEBA-EMIMOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, biedt zich in februari 2009 bij de gemeente aan met het oog op een huwelijk met J.L., van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 februari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 mei 2009 worden verzoeker en zijn partner gehoord in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 22 september 2009 geeft de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 24 september 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 november 2010 legt verzoeker samen met zijn partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 24 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 augustus 2011 met nr. 65 357 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :

E. B., A. (R.R.: X)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 07.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid (de verklaring dat betrokkene geen belang, binding of toekomstperspectief meer heeft in zijn land van herkomst) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beweert geen enkel belang/binding meer te hebben in het land van herkomst en daar eveneens geen toekomstperspectieven meer te hebben. Betrokkene beweert in zijn aanvraag al jaren in Europa te verblijven.

Sinds 2004 zou hij een duurzame relatie onderhouden met mevrouw L., J. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij vóór 2004 zijn land van herkomst heeft verlaten. In dat geval zou betrokkene 35 jaar in Marokko hebben verbleven. Het lijkt bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene een fiche individuelle d'état civil (nr 4322) dd. 26.11.2008 (opgesteld te Tetouan) voorlegt bij zijn regularisatieaanvraag. Het document is onderschreven door 'Najat' en onder 'Lien avec le concerné' staat "SON FRER[sic]". Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het

land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen toekomst meer zou hebben niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw L., J. (RR: 059000236835), van Nederlandse nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds op datum van 24.11.2010 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen omwille van het feit dat betrokkene "niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd nl. Bewijzen [sic] dat de partners elkaar 1 jaar kennen en 3 ontmoetingen tbv 45 dagen of bewijs gezamenlijk kind OF bewijs samenwoont 1 jaar". Betrokkene heeft bijgevolg zelf nagelaten zijn dossier te vervolledigen. Betrokkene toont niet aan dat hij zich, mits het voorleggen van de juiste documenten, niet zou kunnen beroepen op artikel 40bis.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt (A. K. [dd. 15.11.2009, 35u/week` en €1850 bruto/maand], hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene, ondanks de voorgelegde overtuigingsstukken, niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor om aan te tonen dat hij sinds 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. In zijn regularisatieaanvraag beweert betrokkene in 2007 verhuisd te zijn naar België zonder aan te geven wanneer precies. Uit de getuigenverklaring van O. S. blijkt bovendien dat ze samen met haar moeder en betrokkene "half december 2007" naar hier is verhuisd. Het op 12.12.2007 opgestelde huurcontract dat door betrokkene werd ondertekend stelt dat betrokkene op dat moment in Rotterdam woonachtig was. Geen van de andere getuigenverklaringen geeft aan dat betrokkene hier sinds 31.03.2007 ononderbroken verblijft. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen, een arbeidscontract en een attest van werkbereidheid voorlegt, sociale banden heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.03.2011.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

Schending van de bepalingen van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid haalt aan dat de elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, niet worden aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid. De staatssecretaris motiveert zijn beslissing als volgt:

(...)

Vooreerst dient aangehaald dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad vereist dat de vreemdeling die een aanvraag tot regularisatie wenst in te dienen, het bewijs levert dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, die hem belemmeren een aanvraag tot machtiging in te dienen in zijn land van herkomst. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stipuleert onder §1 dan ook:

‘In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.’

Deze voorwaarde werd niet hernomen in de instructies van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De instructies vermelden onder punt 2.8. B (economische regularisatie) de voorwaarden waaraan dient te worden voldaan, met name dient er een ononderbroken verblijf in België te worden aangetoond sedert 31 maart 2007 en bovendien is vereist dat er een kopie van een arbeidsovereenkomst wordt bijgebracht.

De instructies vereisen bijgevolg niet dat de aanvrager bijkomstig het bewijs zou leveren dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, die verzoeker niet toelaten een aanvraag tot regularisatie in te dienen in zijn herkomstland. Indien aan de voorwaarden van de instructies is voldaan, dan wordt het bestaan van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet vermoed.

Dat het niet de bedoeling is voor vreemdelingen om buitengewone omstandigheden te bewijzen, blijkt bovendien uit de typeformulieren, dewelke ter beschikking werden gesteld in het kader van de toepassing van de instructies dd. 19 juli 2009. De formulieren vermelden nergens dat een verzoeker de ontvankelijkheid van zijn verzoek tot regularisatie dient aan te tonen ahv buitengewone omstandigheden.

De instructies van 19 juli 2009 werden evenwel vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009, doch de Staatssecretaris geeft in de aangevochten beslissing dd. 29 maart 2011 aan ‘de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.’

De regularisatieaanvraag van de Heer B. afwijzen als ongegrond en daarbij verwijzen naar het ‘niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden’ is bijgevolg foutief, en druist in tegen de instructies van 19 juli 2009 en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat het middel ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Verzoeker mist bijgevolg alle belang bij zijn kritiek inzake de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat, als de beslissing de gegrondheid van de aanvraag betreft, de vraag naar de buitengewone omstandigheden niet aan de orde is en ook dat, wanneer de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, niet moet worden gemotiveerd waarom deze ontvankelijk wordt verklaard tenzij de aangehaalde elementen relevant zijn voor de beoordeling ten gronde.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend waarin hij zich beroepen heeft op de instructies van 19 juli 2009. In deze instructies worden een aantal situaties opgesomd waarin de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf kan toestaan in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekers aanvraag in het kader van deze instructies ontvankelijk werd verklaard maar ongegrond, maakt niet dat er in zinnen hoofde zonder meer buitengewone omstandigheden als vaststaand zullen worden aangenomen in de toekomst. De beslissing tot het ongegrond verklaren van verzoekers aanvraag werd genomen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en genereert geen rechten naar de toekomst. De instructies bepaalden dat de erin vervatte gunstige voorwaarden enkel betrekking hebben op aanvragen ingediend uiterlijk op 15 december 2009.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 7 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker voert aan dat de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden niet werd hernomen in de instructie van 19 juli 2009 en dat deze instructie dus niet vereist dat de aanvrager het bewijs zou leveren van buitengewone omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat het niet de bedoeling is voor vreemdelingen om de buitengewone omstandigheden te bewijzen. Verzoeker wijst erop dat de instructies wel vernietigd zijn maar dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft ze te blijven toepassen. De aanvraag van verzoeker dus afwijzen als ongegrond en daarbij verwijzen naar het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden is dus foutief en druist in tegen de instructies.

Er dient te worden vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en dat er in de bestreden beslissing inhoudelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker had aangebracht in het kader van de gegrondheid van zijn aanvraag (zijn duurzame relatie met mevrouw J.L., het ontbreken van banden met zijn land van herkomst, artikel 8 van het EVRM, het voorleggen van een arbeidscontract, zijn integratie in België). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing de aanvraag niet afgewezen omdat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het eerste middel erop gericht is een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Verzoekers argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel;

Schending van artikel 8 E.VR.M;

Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

In zijn regularisatieaanvraag heeft verzoeker zich beroepen op punt 2 van de instructies, meer bepaald meende hij zich te bevinden in een prangende humanitaire situatie.

Volgens de instructies kan als basisprincipe gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Verzoeker meenden terecht een mogelijke schending te kunnen inroepen van artikel 8 EVRM, nu een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland, zijn rechten op een gezinsleven zouden kunnen schaden. Verzoeker woont immers in België samen met zijn echtgenote, Mevrouw L.J., en de dochter van zijn echtgenote, Mevrouw S., die hij beschouwt als zijn eigen kind.

De Staatssecretaris heeft de argumentatie van verzoeker terzijde geschoven stellende dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn:

(...)

In zijn beslissing reduceert de Staatssecretaris de relatie van verzoeker met Mevrouw L. tot een gewone sociale relatie.

Verzoeker onderhoudt evenwel reeds jaren een liefdesrelatie met Mevrouw L. en beschouwt haar dan ook als 'zijn echtgenote'. Feitelijk gedragen zij zich ook als een gehuwd koppel en reeds sedert 2004 woont het koppel samen en vormen zij een gezin, samen met de dochter van Mevrouw L., met name Mevrouw S..

In de loop van 2004 is verzoeker met Mevrouw L. een religieus huwelijk aangegaan en werden hiervan talrijke foto's getrokken. De foto's werden overhandigd aan de Stad Antwerpen in het kader van een latere huwelijksaanvraag.

In 2007 is het gezin naar België geëmigreerd en na een samenwoning van 2 jaar hebben zij beslist om een wettelijk huwelijk aan te gaan. Er werd een aangifte gedaan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Merksem om in het huwelijk te treden. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde echter het huwelijk te voltrekken, nu het huwelijk enkel gericht zou zijn op het bekomen van een permanente verblijfsvergunning voor de Heer E. B. in België.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft zich daarbij sterk laten beïnvloeden door het feit dat betrokkenen vanuit Nederland zijn geëmigreerd naar België. Volgens de ambtenaar van de burgerlijke stand zouden zij alzo de Nederlandse wetgeving trachten te omzeilen.

Er werd beroep aangetekend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen, doch de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd niet vernietigd.

Kort daarop werd een aanvraag gedaan tot gezinshereniging op basis van samenwoning met Mevrouw L. In het kader daarvan werd aan de Heer E. B. een tijdelijke verblijfsvergunning toegekend (model A).

Op 24 februari 2011 werd de aanvraag echter afgewezen door de Burgemeester van de Stad Antwerpen, nu de Heer E. B. geen bewijzen zou bijbrengen van zijn relatie met Mevrouw L.

Gezien de Heer E. B. uiteraard beschikt over een overvloed aan bewijsstukken, werd de beslissing aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 april 2011. De zaak is vastgesteld op de zitting van 23 juni as.

Het mag bijgevolg duidelijk weze dat de relatie van verzoeker met Mevrouw L. geenszins een 'gewone sociale relatie betreft'. Integendeel het koppel vormt een gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Onder meer in het arrest X, Y and Z v. United Kingdom heeft het Europees Hof van de Rechten van Mens aangegeven dat bloed- en aanverwantschap geen noodzakelijke voorwaarde is voor toepassing van artikel 8 EVRM. 'Het begrip 'gezinsleven' bedoeld in art. 8 EVRM beperkt zich niet alleen tot de gezinnen die op het huwelijk gebaseerd zijn,

maar ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een 'gezinsleven' uitmaakt, kan het nuttig zijn met bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang,

en of ze samen al dan niet op natuurlijk wijze kinderen hebben gekregen, wat een bewijs is van hun engagement tegenover elkaar.'

Zie Handboek EVRM, 'Artikelsgewijze commentaar', deel II, 2004, Intersentia, Antwerpen, pag. 744

Het feit dat verzoeker en mevrouw L. reeds sedert 2004 een relatie onderhouden en zij sedert 2007 samenwonen, blijkt uit de talrijke getuigenverklaringen en de positieve woonstcontroles, die werden uitgevoerd in het kader van de procedure van samenwoning.

Gelet op het voorgaande, is het duidelijk komen vast te staan dat verzoeker, Mevrouw L. en Mevrouw S. wel degelijk een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Door bijgevolg te beslissen dat de relatie met Mevrouw L. een louter sociale relatie betreft, dewelke niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, schendt de Staatssecretaris artikel 8 EVRM.

Dat het middel ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing inzake verzoekers relatie met mevrouw L. onder andere gemotiveerd wordt dat verzoeker een relatie onderhoudt met mevrouw L. en dat hij, om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een duurzame relatie, de

geëigende procedure dient te volgen zoals voorzien in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat uit het dossier blijkt dat hij zulke aanvraag heeft gedaan die echter werd afgewezen, maar dat verzoeker niet aantoonde dat hij, mits het voorleggen van de juiste documenten, zich niet zou kunnen beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen volgens de verwerende partij.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), vallen en dat verzoeker, in zoverre hij stelt een relatie te onderhouden met mevrouw L., hij de geëigende procedure moet volgen inzake regularisatie in het kader van een duurzame relatie.

De verwerende partij wijst er tevens op dat in de gegeven omstandigheden de ongegrondheid van verzoekers aanvraag geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de rechten van de mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoeker dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten.

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zijn aanvraag heeft verzoeker het volgende aangevoerd inzake zijn relatie met mevrouw L.:

- verzoeker heeft mevrouw L. in 2004 in Nederland leren kennen, in 2007 verhuisden ze samen naar België;
- ze zijn op religieuze wijze gehuwd, een verzoek om te huwen in België werd afgewezen;
- een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst zou in strijd zijn met zijn rechten op een gezinsleven: verzoekers echtgenote woont in België en hij heeft een zeer hechte band opgebouwd met de dochter van zijn echtgenote die hij beschouwt als zijn eigen kind.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de mevrouw L., J. (RR: 059000236835), van Nederlandse nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds op datum van 24.11.2010 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen omwille van het feit dat betrokkene “niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd nl. Bewijzen [sic] dat de partners elkaar 1 jaar kennen en 3 ontmoetingen tbv 45 dagen of bewijs gezamenlijk kind OF bewijs samenwoont 1 jaar”. Betrokkene heeft bijgevolg zelf nagelaten zijn dossier te vervolledigen. Betrokkene toont niet aan dat hij zich, mits het voorleggen van de juiste documenten, niet zou kunnen beroepen op artikel 40bis.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet stelt dat de relatie van verzoeker met mevrouw L. niet valt onder artikel 8 van het EVRM. Er wordt immers eerst gewezen op

artikel 8 van het EVRM zelf en dat verzoeker niet aantoont dat er andere familieleden van hem in België wonen. Hieraan wordt toegevoegd dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van dit verdragsartikel. Vervolgens wordt er ingegaan op de relatie van verzoeker met mevrouw L. Het bestaan van deze relatie wordt niet ontkend in de bestreden beslissing. Er wordt echter verduidelijkt dat er in het geval van een duurzame relatie, een aparte vorm van regularisatie bestaat en dat verzoeker daarom deze in dit geval voorziene procedure dient te volgen. Er wordt vervolgens vastgesteld dat verzoeker dit al gedaan heeft maar dat ze werd afgewezen omdat verzoeker had nagelaten zijn dossier te vervolledigen. De gemachtigde wijst er ten slotte op dat, als verzoeker wel alle nodige documenten zou voorleggen, hij in aanmerking zou kunnen komen voor een regularisatie op grond van een duurzame relatie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de relatie van verzoeker met mevrouw L. niet in rekening werd gebracht. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw L, van Nederlandse nationaliteit en als een vader is voor haar inmiddels meerderjarige dochter. Er is een religieus huwelijk gesloten, een wettelijk huwelijk heeft niet kunnen plaatsvinden wegens weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven van verzoeker in België. Verzoeker heeft al verscheidene pogingen ondernomen om een verblijfsrecht te verkrijgen in functie van deze relatie en werd in het verleden tijdelijk toegelaten tot verblijf in het kader van één van deze procedures.

Er is bijgevolg sprake van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het land is. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat voor verzoeker een andere procedure open staat, op grond waarvan hij een regularisatie kan krijgen op basis van een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker heeft deze procedure reeds gevolgd maar ze werd afgewezen omdat hij niet tijdig de vereiste documenten voorlegde. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij geen nieuwe aanvraag zou kunnen doen, dit maal mits het voorleggen van de vereiste documenten.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Bovendien doet een herhaling van de elementen uit verzoekers aanvraag geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een partner heeft die tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die aanleiding geven tot een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De betreffende beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en zijn stiefdochter wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending betreft van de zorgvuldigheidsplicht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET